

מסורת הש"ס

(א) ב"ק קד: חולין סז. זכורות נא, (ב) סוטה כח. [מז: יבמות נח. קדושין כו:], (ג) ז"ל בה. יעבץ, (ד) [לקמן יד:], (ה) שבת ב, (ו) ז"ל ויציאות, (ז) רש"ל מ"ז, (ח) [ויקרא ד,], (ט) ז"ל ויציאות, (י) ז"ל ואמרינן. רש"ל,

תורה אור השלם

- [illegible]

הגהות הב"ח

(ח) גמ' ונעלם ונעלם לחייב
על העלם טומאה:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה ידיעת וכו' והוא
ידע שהרגיש. עיין לקמן דף
יד: תוס' ד"ה או:

רבינו חננאל

ופרקין רבי בעלמא בכללי
 ופרטי דרשב ורענין כבור
 אידי דרשב ופרדיו מבור
 חדש תפרה סמוכים זה
 זה ואח"כ כתב בעיבור
 סוף חמשת שקלים כז
 אך זה כלל ופרט אלא
 ריבוי ומיעוט. ודכונתו דבי
 ר' ישמעאל בענין הדגים
 דכתב בזה אשך אים
 לו סנפיר ושקשקת בימים
 ובחולית מכל שוין המים
 ומכל נפש יהויה אשר במים
 שקין הם לכב. תנא בימים
 ר' ישמעאל אשך בימים
 שתי פעמים אך זה כלל
 ופרט אלא ריבוי ומיעוט
 רבי כבור לה חננה דבי
 ר' ישמעאל ודרשיל זה
 ריבויי ומיעוט. ורבנן סביר
 כדאמרי במעריבא כל מקום
 שאתה מוצא שני שללות
 סמוכין זו לזה הטל פסוק
 ביניהן ודונם בכלל ופרט.
 וכבר פירשנו שחוק פרוק
 אלו טרפות. ואיסקנא אלא
 בשבועות נסיב לה למתני'
 ר' עקיבא אלא כבור לה
 כחתייה דחייב לשביר. גופא
 מגין שאינו חייב אלא בבייש
 בהן ידיעה בתחילה. חיל
 סוף וועלם ודריש. חיל
 וועלם שתי פעמים דביו
 ר' עקיבא. ר' אומר אלא
 גרין שני וועלם. אלא וועלם

מכלל שהוא יודע. שאין אדם
הנה ידיעה בתחלה והעלם
והא דתנן אין בה ידיעה בה
בבית רבו כלל. יציאות השם
ופרקנן התם תני אבות ותולד

רִיבּוּי וּמִיּוּטוּי. וְרִיבָה הִלֵּל וּמִיּוּטָא סָא הֵי מַפְרָשׁ לֵה קְדוּשָׁין [כא]:
וּהַכֹּהֵן. גְּבִי פִדְיוֹן הֵבֵן לְהֵי דִרְשׁ לֵה רִיבּוּי וּמִיּוּטוּי מַשּׁוּם לִדְלִין
הַפֶּרֶט בֵּין שְׁנֵי כְּלָלוֹת: **כְּדַפְּה דְּבֵי רִבִּי שִׁמְעוֹנָא.** כֻּלָּה טְרִיפּוֹת
[מילין סו.]: לִדְרָכָא תֵּנַח דְּרִישׁ אֵת הֵי תֵּאכְלוּ מִכָּל אֲשֶׁר בְּמִים כֻּלָּה בְּיָמִים
וּבְנִחְלִים פֶּרֶט בְּיָמִים חֹדֶר וְכָלל וּפְלִיג
וְהָיָה לָהּ אֵת הַכֹּהֵן הַזֶּה לְרִיבּוּי וּמִיּוּטוּי מַשּׁוּם לְרִיבּוּי וּמִיּוּטוּי מַשּׁוּם לְרִיבּוּי וּמִיּוּטוּי

עניה מנה דבי דבי ישמעאל וחמ
במים במים סמורין זה לזה ואח"כ
כתיב בימים ובנחלים הלך אף זה
כלל ופרט אלף הטעולה צינים
לדרשו דריצוי ומיעוטי: ורצנ.
דפליגי עליה דרבי ודרשי ליה בכלל
ופרט קצירה להו כדאמרי במערבא:
אין האיש מנוקה מעון. שזה עליה
אחר שנסתרה: **ידיעת בים רבו**
שלמד ציית רבו שהנוגע בטומאה
טמא ^א והוא ידע שהגרש כשנוגע
אכל לא התבונן לשום על לבו
שנטמא ^א (בטומאה כשנוגע בה)
שמה ידיעה: **ד' צפנים.** שמים לחיוב
הכנסה דעני והכנסה דבעל הבית
וב' לפטור כזזה עוקר וזה מניח
דכתיב ^א: **צעותה העם.** אחר כולה
(מנחם דף ק"ג): **דעיקר ששם.** שעיקר
מסכת באבסורי צעת: **אבות.** יציאות
שהן מן התורה: **תולדות.** הכנסות
ללא מיפרשן בהדיא: **פרתי הויין.**
ומתני' דהכא ד' תנן: **שמים לחיוב.**
הואלה דעני והואלה דבעל הבית:
ושמים לפטור. אחת שהעני פושט
ידו לפנים ועד צעה"ב לתוכה והעני
הואלה ונאמן איהו הנחה ולא עד
עקיר' ובעה"ב עקר ולא הניח ושניהם
פטורין ואחת שצעה"ב פושט ידו
מליאה לחון ונטל העני מתוכה והניח
דעבד נמי בעל הבית עקירה והעני
הנחה ושניהם פטורין בשתי הואלות
הללו: **חיובי מאי נינהו יציאות.** דהא
יציאות קמיי ויציאות דחיובא תרתי
הוא דהויין חדא דעני וחדא דצעה"ב:
דמתן

דעתן

ריבוי ומיעוט אין בעלמא כללי ופרטי דריש
והכא היינו מעמא כדתנא דבי ר' ישמעאל
(⁶) דתנא דבי ר' ישמעאל ¹במים במים שני
פעמים אין זה כלל ופרט אלא ריבה ומיעט
ורבנן אמר רבינא כדאמרי במערבא כל מקום
שאתה מוצא שתי כללות הסמוכות זה לזה
הטל פרט בנייהן ודונם בכלל ופרט השתא
דאמרת רבי כללי ופרטי דריש בעל כורחך
קשיא שבועות אלא בשבועות נסיב אליבא
דר' עקיבא וליה לא סבירא ליה: גופא
מנין שאינו חייב אלא על שיש בה ידיעה
בתחלה וידיעה בסוף והעלם בינתיים ת"ל
²ונעלם ונעלם שני פעמים דברי ר"ע רבי
אומר אינו צריך הרי הוא אומר ונעלם מכלל
שידע והוא ידע הרי כאן שתי ידיעות א"כ
מה ת"ל ונעלם (⁶) לחייב על העלם טומאה
ועל העלם מקדש: אמר מר ונעלם מכלל
שידע מאי משמע אמר רבא מדלא כתיב
והיא עלומה ממנו א"ל אביי אלא מעתה
גבי סוטה דכתיב ³ונעלם מעיני אישה מכלל
דהוי ידע מעיקרא אי הוה ידע מי בדקו לה
מיא והא ⁴תניא ונקה האיש מעון והאשה
ההיא תשא את עונה ⁵בזמן שהאיש מנוקה
מעון המים בודקין את אשתו אין האיש
מנוקה מעון אין המים בודקין את אשתו ותו
גבי תורה דכתיב ⁵ונעלמה מעיני כל חי
ומעוף השמים נסתרה מכלל דאיכא דהוה
ידע ⁶ביה והכתיב ⁶לא ידע אנוש ערכה אלא
אמר אביי קסבר רבי ⁷ידיעת בית רבו שמה
ידיעה א"ל רב פפא לאביי אלא דקתני אין
בה ידיעה בתחלה ויש בה ידיעה בסוף מי
בו א"ל אין משכחת לה בתינוק שנשבה לבין
שהן ארבע: ⁸תנן התם יציאות שבת שתיים
הן ארבע בחוץ מאי שנא הכא דתנא שתיים
הן דתני שתיים שהן ארבע בפנים ושתיים שהן
הן ארבע בחוץ אבות ותולדות הכא דלאו עיקר
לא תני אבות מאי גניהו יציאות יציאות תרתי
לפסור והא דומיא דמראות נגעים קתני מה
א כולוהו לחיובא אלא אמר רב פפא קתני
י הכא חיובי תני ופסורי לא תני חיובי מאי
הוא דהויין שתיים דהוצאה ושתיים דהכנסה
זשי תנא הכנסה נמי הוצאה קרי לה ממאי
דתנן

צמחכם עצם (ע"ב) שמים הולאה וברומה דמינז

ועומד בחזק רביצ'אל פירש שמים והואלה למצוי והואלה
ההעומד בחזק דה"ץ מפרש לעיל מתני' דהכא שמים הוא
ז' רבא לפרושי מתני' כמו שפירש בקונס' או כרביצ'אל וא'
הקונס' הכנסה והואלה דעני ולא מפרש הואלה והואלה הכ'
הואלה והואלה היה צריך להאריך ועייל שמים שם ד' ה'
ז' ו' הכנסות שמים שם ד' בחזק היינו פטור: **רמא**
י' הם משום דדומיא למראות נגעים קמני כולהו לחיצוב'
נגסה פירש משום דומיא למראות נגעים אין לו להניח מל'
דדומיא למראות נגעים קמני: **אבות תני** תולדות **א**
ש' ד' פטור אחר: **והא** **צ"א**יות משני. לפי הפשט מש'
לוציני נפטורי נחמיא ליה ומהא דהיני מנכסות לה דפסאט'
י' דהשטא חשיב אף פטור דפטור ומותר דמשכחת כל הח

לדאסן זיך אונזערע יאנגע מענטשן אפצוהאלטן אין א גוטן און געזונטן שטאנד, וועלן מיר זיך באהערשן צו אונזערע יאנגע מענטשן צו זאגן, אז מיר זענען געווען אונזערע יאנגע מענטשן, וועלן מיר זיך באהערשן צו אונזערע יאנגע מענטשן, וועלן מיר זיך באהערשן צו אונזערע יאנגע מענטשן.

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

ה.

דַתְנָא דבי ר' ישמעאל במים במים שני פעמים בו. תימא דר' ישמעאל תני ב"ג מדות המורה נדרשת והא איכא טפי הך מדה לשני כללות הסמוכו' דדרשינן בריבא ומיעטא **בשבועות** נסיב לה בר' עקיבא ולא סבר לה. וימנין דלא צעי למימר הכי דפרקי נסיב לה דהס (חולין דף פה:) גבי חייל דנפל ליה (ויניכא בכתביה וא"ל רבי זא ומחור ופריך ולימא ליה לא וטורף דהא רבי זא דבריו של ר"ש צניסוי הדס ושנאה בלשון חכמים דחשיטתא שאינה ראויה לא שמה חשיטתא ולא צעי למימר תני לה ולא סבר לה:

ונעלם מעיני אישה מבשר דה"ל
ידיעה מעיקרא. י"מ דה"ל
 ידיעה שנטמאת דהכי משמע קרא
 ושכח איש אותה שכחת זרע ונעלם
 וגו' וקשה לפירוש זה דהכי זאי
 בשעת השקאה נזכר מן הטומאה
 למה משקה אותה ואם אינו נזכר
 אלא משקה אותה הא צענין ידיעה
 מעיקרא והוא ספור שלא הימה לו
 ידיעה מנוולת ומיהו יש ליישב דמיירי
 כשאינו נזכר ומ"מ משקה אותה
 מספק דע"י השקאה יתברר אם
 הימה לו ידיעה מעיקרא או לאו
 ולפי המפרשים דוונעלם קאי אסתירה
 מיירי שפיר דבשעת השקאה זכור
 מן הסתירה אבל מי"מ קשה אלא
 חשיב ליה אין מנוקה אם לא בא
 עוליה מנסתמיה וי"ל כיון דבשכח
 מוליה שלא הקפיד ולא חשיב מנוקה
 מעון דלפילו אינו מוחל אעפ"י צניו
 וצנותיו אין מיס צודקין את אשתו
 כדליתא בפ"ג דסוטה (דף ע"א)

וְאָמַר נָמִי הֵם אִם אִתּוֹ מִקְפִּידִין
 עַל עַמְכֶם הַיָּמִים צוֹדֵקִין אֵת
 נִשְׁמִיכֶם: **יִדְעֵת** בֵּית רַבּוֹ
 שְׁמָה יִדְעָה. אָף עַל פִּי שְׂדָרָה זֶה
 לֹא נָעַל מִמֶּנּוּ שָׂגַם עֲמָה יוֹדַע
 וְלֹא אֵת לִמְעוּטֵי אֶלֶף תִּמְיוֹן שָׂגָה
 וְכֵן בְּסוּטָה יוֹדַע שֶׁלֹּא נִעְמְלָה אֶסְרָה
 וְגַבִּי מוֹרֵה נָמִי אָף בְּשַׁעַת הַעֲלָמָה
 נָמִי יוֹדַע שֶׁהִיא צְלוּסָה: **אָמַר** לֵיָּה
 רַב פֶּפֶא לֵאבָבִי וְהָא תַנּוּ בּוֹ' מִי
 אֵיכָא דְלִית לֵיָּה יִדְעֵת בֵּית רַבּוֹ.
 ה"ה דה"מ לְמִיפְרָךְ אֵהָא דְדִרְשָׁה
 מִקְרָא דְעוֹנֵלֶס לִידְעֵת צִית רַבּוֹ וּמִי
 אֵיכָא דְלִית לֵיָּה יִדְעֵת צִית רַבּוֹ:
שְׁתִּים שְׁחָר ד' בַּפְּנִים. הֵכָּא פִּי
 בְּהוֹנֵרֶס בְּפָנִים הֵיטָּן

[illegible]

מי

[illegible]

עין משפט
נר מצוה

ב א מ"י פ"ב מהל' סוטה
הלכה ח סמוג עשין מה:

מוסף רע"י

[illegible]

וַיֵּצִיאוּת הוֹאִיל וּמוֹצֵא מִרְשׁוֹ
וְהִכְנִסָה דַעַל הַבַּיִת, וּצְפָרָק
לְמַחְנֶה לַיּוֹם, וְיוֹם הַשָּׁמַיִת הִיָּה
שָׁמַיִת שָׁמַיִת (שֶׁשֶׁ). שְׁהוּן אֲרָבַע.
ס מִן הַמִּזְבֵּחַ, הוֹאִיל וְהִכְנִסָה
אֲשֶׁר וְאֵם עֲשֵׂה פֶטוֹר, כְּדִילֵךְ
(בִּשְׁמֵי): יֵצִיאוֹת תִּרְתִּי הוֹיִין.
וְשֶׁל דַעַל הַבַּיִת דִּקְחָשִׁי לִיָּה
לְחִיּוּבָא. שְׁבָאִיו מִהֵן שְׁמֵמָה
חִיּוּבִי מֵאֵי יִנְהוּ יֵצִיאוֹת.